

دیوی مست

آتش زدند به پیکرم ، فریاد رسم کو ؟
زنم اسیر ظلم ، کو آن داد رسم کو ؟
خفه نموده دود خرافات گلوی من
کو آن هوای تازه ، صدای نفسم کو؟
فرشته سان طلسم دیومست گشته ام
ناجی و حامی من و آن عسسم کو؟
گلزار مرا هرغبی تاراج هوس کرد
باغ و بهار چه شد ، آن خاروخسم کو؟
بر ما بر زن ، چه جفاها نکرد جهل
عقبگرایی را نگر ، زنگ جرسم کو؟
رمال و پارسای ریاکار ، به اتفاق
فتوای مرگ نور دهند ، کو انسم کو؟
با تازینامه تازی وحش ، تازند هر زمان
امید به یار می برم ، رنگ هوسم کو؟

کشتند مرا ، تکه تکه نمودند و سوختند
زندانی آرمان شدم ، کو قفسم کسو؟
فرخنده رفت ، خون او اهل و تبار شد
(ناتور) به خودباش، نگوخویش وکسم کو.

